

Arrest

nr. 243 309 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) F.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Tadzjiek te zijn en het soennitische geloof aan te hangen. U bent geboren Jan Shah dorp, Shakar Dara district, in de Afghaanse provincie Kabul op 01 mei 1951. In totaal hebt u negen jaar school gelopen, en u hebt daarna ook dienstplicht gedaan, en werd als reservist nogmaals onder de wapens geroepen waardoor u twee jaar lang in het leger zat. Vervolgens keerde u weer terug naar de job bij de overheid die u voordien reeds uitoefende. In de tijd dat de taliban Kabul veroverden, vluchtte u enige tijd naar Pakistan.

Toen u uiteindelijk na de val van het talibanregime terugkeerde naar Afghanistan kon u opnieuw gaan werken bij het directoraat van huizenbouw in Kabul. Uw laatste baas op die werkplek, A.(...) N.(...) B.(...), was een persoon die lak had aan de regels en procedures. Hij droeg u op om zonder papierspoor of betaling machines te laten overplaatsen, bezorgde zijn familie en vrienden postjes binnen het directoraat en deinsde niet terug om daarvoor gekwalificeerde, ervaren werknemers te ontslaan. U was er zelfs getuige van dat hij fysiek geweld pleegde op zijn ondergeschikten. Omdat u voortdurend met hem in onmin leefde door zijn vele misstappen werd u uiteindelijk ontslagen op 01-02-1393 (=21 april 2014 in de Westerse kalender). Dit paste zagezegd in een reorganisatie van de dienst maar was volgens u een represaillemaatregel van A.(...) N.(...) B.(...).

Enkele maanden nadat uw voormalige baas werd aangehouden in het kader van een onderzoek naar corruptie, werd u op 1 quaz 1394 (= 22 november 2015 in de Westerse kalender) door vier gemaskerde mannen ontvoerd en opgesloten in een kamer. U werd door hen mishandeld, geschopt en geslagen. Ze zeiden u dat zes door de politie gearresteerde functionarissen van het ministerie, waaronder A.(...) N.(...) B.(...), opdracht hadden gegeven voor uw moord. U werd er immers van verdacht de inlichtingen te hebben vertrekt die tot de recente aanhoudingen geleid hadden. Uw ontvoerders wilden dan ook weten wie er nog allemaal had geklikt. U bleef uw onschuld volhouden. Uiteindelijk maakten de ontvoerders duidelijk dat ze u zouden vermoorden, tenzij uw familie 80.000 dollar losgeld zou betalen. Uw schoonzoon onderhandelde met de ontvoerders en was bereid om 50.000 dollar te betalen, waardoor u op de vierde dag zou worden vrijgelaten. Opdat de opdrachtgevers achter uw ontvoering niet zouden ontdekken dat u nog leefde, moest u dan wel binnen de drie dagen Afghanistan verlaten, en mocht u ook niet in de buurlanden blijven. U werd die avond geblinddoekt en in een taxi gezet die u naar Kabul zou brengen. De volgende dag ging u naar alle ambassades in Kabul, maar u kon geen visum bemachtigen. U besloot dan maar naar de Pakistaanse hoofdstad Islamabad te gaan, waar u in de Nederlandse ambassade een visum hebt aangevraagd voor uzelf en uw zoon Jan Mohammad SAFI (CG-nummer 16/11253 en O.V.-nummer 8.197.740 - niet in procedure in België wegens Dublin transfert in 2016), die omwille van zijn job bij het ministerie van Onderwijs problemen had gekend die los staan van de uwe. Jullie verbleven ongeveer 20 dagen in Pakistan, waarna u een visum kreeg. U reisde vervolgens terug naar Kabul en bent de volgende dag vanuit Kabul vertrokken naar Nederland, samen met uw zoon Jan Mohammad. Daar verbleef u bij uw dochter N.(...), die in Nederland woonachtig is en over de Nederlandse nationaliteit beschikt. U reisde dan samen met uw zoon naar België omdat u had gehoord dat u zo sneller aan een verblijfsvergunning zou raken en omdat u wilde vermijden dat uw dochter N.(...) wist dat u asiel zou aanvragen. Tijdens deze verplaatsing van Nederland naar België op 12 januari 2016 zou u uw Afghaanse paspoort verloren hebben.

U diende na aankomst in België een **eerste verzoek** tot internationale bescherming in op 18 januari 2016. U verklaarde daarbij dat u op 22 november 2015 Afghanistan had verlaten en via de auto op illegale wijze naar Iran, Turkije en vervolgens Griekenland reisde, waarna u via andere landen die u niet bij naam kent uw weg verder zette tot u op 12 januari 2016 in België was aangekomen. U beweerde dat enkel uw zoon bij u in België was, terwijl al uw overige gezinsleden, met inbegrip van alle dochters, nog altijd in Afghanistan woonden. Uw paspoort zou u hebben achtergelaten in Afghanistan, en voor zover u weet stond daarin geen enkel visa. Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u een kopie van uw taskara voor. Ook na confrontatie met het bewijs dat aan u in werkelijkheid een Schengenvisum was uitgereikt door de Nederlandse ambassade in Pakistan bent u blijven ontkennen dat u op legale wijze naar Europa reisde. Gezien het feit dat Nederland uw visum had uitgereikt, was deze lidstaat verantwoordelijk voor uw verzoek om internationale bescherming onder de Dublinprocedure. Bijgevolg bent u overgebracht naar Nederland, alwaar u op 12 mei 2016 een intakegesprek had in het kader van uw asielprocedure.

Tijdens uw Nederlandse procedure gaf u dezelfde identiteitsgegevens als in België. U beriep zich daar op dezelfde vrees als in de huidige procedure en die hierboven werd uiteengezet. Op 30 juli 2018 kreeg u een weigeringsbeslissing van de Nederlandse asielinstanties. Deze twijfelden niet aan uw identiteit, nationaliteit en eerdere tewerkstelling, maar konden door talrijke lacunes en tegenstrijdigheden geen geloof hechten aan de door u beweerde feiten die aan de grondslag zouden liggen van uw vrees.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Dit beroep werd op 18 september 2018 ongegrond verklaard. U tekende hoger beroep aan, dat op 16 oktober 2018 eveneens ongegrond werd verklaard.

Op 18 oktober 2018 reisde u opnieuw naar België, waar u op 23 oktober 2018 een **tweede verzoek** om internationale bescherming hebt ingediend. U verklaart daarbij dat u Nederland hebt verlaten omdat u daar een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en omdat u niemand hebt in Nederland, terwijl in

België wel een dochter van u woont, namelijk K.(...). U beroept zich op dezelfde vrees die u in Nederland reeds hebt uiteengezet: u bent op 01-09-1394 (=22 november 2015 in de Westerse kalender) door onbekenden ontvoerd in opdracht van uw voormalige baas, A.(...) N.(...) B.(...). Deze meende dat u hem had verraden met als gevolg dat hij in beschuldiging is gesteld voor feiten van corruptie. U kon zich vrijkopen onder de voorwaarde dat u daarna Afghanistan en de omliggende landen zou verlaten.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek in België hebt u volgende documenten neergelegd: medische attesten, een brief van Fedasil, een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), en een brief van de Nederlandse asielinstanties over de terugkeerfase. Op 11 februari 2020 heeft uw advocaat nog een attest van psychologische begeleiding laten toevoegen aan uw dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U heeft medische documenten neergelegd waaruit blijkt dat u lijdt aan diabetes, artrose en PTSS-klachten. Nergens uit deze medische stukken kan echter worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt ook geenszins dat u niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Bijgevolg werden u vanwege uw gezondheidstoestand geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden evenwel meer pauzes aangeboden (CGVS, p.11,13), en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes te vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, p.3). U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen wijst het CGVS erop dat uw handelswijze moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging dan wel het lijden van ernstige schade. Zo legde u tijdens uw eerste verzoek om bescherming in België doelbewust en weloverwogen bedrieglijke verklaringen af in een vergeefse poging om de Belgische asielinstanties in uw voordeel te misleiden over uw reisweg, alsook over de documenten en het familienetwerk waarover u beschikt.

Daarbij benadrukt het CGVS vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23

augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om **van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, **uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**.

Niettegenstaande u doorheen uw verschillende procedures meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (DVZ, Verklaring DVZ, p.12; landeninfo nr.1; CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dat u heden beweert dat u een persoon bent die nooit liegt (CGVS, p.15), en uw hele leven lang nooit heeft gelogen (CGVS, p.15) en uw handelswijze tijdens uw eerste verzoek in België vergoelijkt door te stellen dat u het niet beschouwt als een leugen dat u apert bedrieglijke verklaringen aflegde, maar wel als een vergissing (CGVS, p.17) wringt des te meer daar gebleken is dat u tijdens deze procedure bij DVZ verklaarde "niemand te hebben in Nederland", terwijl u in België een dochter hebt (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 14). Dat u onmiddellijk opnieuw de waarheid geweld aandoet tijdens uw tweede verzoek in België (u heeft immers familie in NL, uw dochter N.(...)) wijst op het gebrek aan ernst waarmee u de procedures omtrent internationale bescherming bejegt. Overigens kan ook uw uitleg over de aanwezigheid van uw dochter in België niet worden aangenomen. U blijft op het standpunt dat u in 2016, tijdens uw eerste verzoek, niet wist dat uw dochter K.(...) in België woonde (CGVS, p.15). U geeft toe dat K.(...) aan u had gevraagd om enkele documenten op te sturen toen u nog in Afghanistan was en zegt dat u die hebt bezorgd aan een tussenpersoon die ze met de post verzonden heeft (CGVS, p.15) maar u zou daarbij volstrekt onwetend gebleven zijn van haar verblijfplaats (CGVS, p.16). Dat u zelfs niet wist in welk land uw dochter was toen zij haar eigen verzoek om internationale bescherming moest doorlopen is evenwel weinig geloofwaardig en kan alvast niet ophelderen waarom u voorwendde dat K.(...) in Kabul woonde op dat ogenblik. U bent hiermee geconfronteerd en houdt het er dan op dat u in de war was toen u dat zei (CGVS, p.16). Dat schiet schromelijk tekort als uitleg en is ook geen sluitende uitleg voor de verklaringen die u hebt afgelegd in Nederland, waar u zei dat K.(...) in Parwan, Afghanistan, woonde (zie landeninfo nr.1). Over uw zoon N.(...) M.(...) verklaarde u aanvankelijk in België dat hij in Kabul was (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). In Nederland verklaarde u dan weer dat uw zoon N.(...) M.(...) spoorloos verdween ongeveer een maand voor uw vertrek (zie landeninfo nr.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in uw tweede verzoek in België maakt u daar dan weer geen enkele melding van: u zegt dat u kinderen overal in Afghanistan wonen (CGVS, p.10). **Dat u doorheen uw verschillende procedures uw verklaringen aanpast waarbij u er telkens voor waakt om een goed zicht op uw familiale netwerk te belemmeren, is zeer nefast voor uw geloofwaardigheid.**

Verder rijzen er ernstige vragen over **uw identiteitsdocumenten**, nu is gebleken dat u in Nederland de afwezigheid van uw paspoort probeerde verschonen door te stellen dat u dit bent verloren op de trein, en dat u dit in België hebt gemeld bij DVZ (zie landeninfo nr.1). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u dit helemaal niet hebt gezegd tijdens uw interview bij DVZ, maar integendeel verklaarde dat uw paspoort in Afghanistan was blijven liggen (DVZ, Verklaring DVZ, p.9). Hierdoor moet het CGVS zich

scharen achter de beoordeling van de Nederlandse autoriteiten wanneer zij stellen dat het feit dat u tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument hebt neergelegd en dat u tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen hebt afgelegd over deze documenten niet getuigt van een oprechte inspanning om uw verzoek te staven, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust. Desgevraagd antwoordt u zeer stellig dat men in België nooit heeft gevraagd naar uw paspoort en dat u anders die vraag wel zou hebben beantwoord (CGVS, p.16). Dit wordt andermaal tegengesproken door de feitelijke vaststellingen. Overigens blijkt uit het dossier uit Nederland ook niet ondubbelzinnig dat u daar werkelijk ooit een origineel taskara hebt neergelegd. Thans beweert u dat het originele taskara in Nederland is achtergebleven (CGVS, p.4) en uit uw verklaringen blijkt nergens dat u ooit een poging hebt ondernomen om dit document terug te krijgen. Dat versterkt de indruk dat u noch in België, noch in Nederland oprechte pogingen levert om uw verklaringen te staven. Dat uw advocaat opmerkt dat er in het kader van de Dublinprocedure een kopie zou zijn gemaakt van uw paspoort (CGVS, p.20) is niet meer dan een blote bewering, die bovendien niet wegneemt dat u geen enkele stap heeft gezet om het verlies van uw paspoort ooit ergens te melden. Bijgevolg blijven de twijfels omtrent het origineel van uw paspoort bestaan, zelfs als zou u daarvan ergens een kopie kunnen terugvinden.

Bovendien hebt u in huidige procedure gelijkaardige verklaringen afgelegd als degene die u in Nederland reeds hebt afgelegd, en **die door de bevoegde instanties van dat land werden beoordeeld en niet aannemelijk zijn bevonden** (zie landeninfo nr.1, meerbepaald 'Voornemen' en 'Besikking'). Daar waar niet werd betwist dat u ooit werkzaam bent geweest bij de directie Huizenbouw van het Ministerie voor Stedebouw in Kabul, kon omwille van talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas geen geloof werd gehecht aan de problemen die u daar zou hebben gekend met A.(...) N.(...) B.(...). U kwam daarbij eigenlijk al niet verder dan blote beweringen aangezien het enige document dat u daaromtrent hebt voorgelegd, een kopie van een werkpas, niet strookte met uw verklaringen over uw tewerkstelling. Evenmin viel in te zien waarom u na een gedwongen overplaatsing naar de personeelsdienst plots wel alle dubieuze beslissingen van uw baas uitvoerde, terwijl u dat eerder had geweigerd. U legde tevens tegenstrijdige verklaringen af over de duur van uw gevangenschap. Over de reden dat u zou worden gevisieerd als de aanstichter van de gerechtelijke vervolging tegen A.(...) N.(...) B.(...) kon u ook geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengen, waarna u uiteindelijk speculeerde dat het misschien ging om een criminele ontvoering die niets met uw baas te maken had. Uw kennelijke desinteresse in het proces tegen B.(...) en de lotgevallen van uw collega's ondermijnde verder wat restte van uw geloofwaardigheid. Tenslotte werd er gewezen op uw beweerde medische toestand na de mishandelingen, die uw verklaringen over uw vrijlating ondermijnden en die u niet kon staven door gedetailleerde verklaringen over de zorg die u in Pakistan zou hebben ontvangen. Deze beoordeling werd in Nederland bevestigd tijdens een beroep en nogmaals in hoger beroep en bijgevolg is een heroverweging van deze asielmotieven niet opportuun tijdens een nieuw verzoek in België. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen voorts kan worden afgeleid dat u part noch deel had aan de veroordeling van A.(...) N.(...) B.(...) tot een celstraf van zeven jaar. Het CGVS kan dus in navolging van de IND ook niet inzien welk baat hij zou hebben gehad bij een ontvoering of moordpoging op uw persoon, die integendeel voor hem het risico met zich meebracht dat hij voor ernstigere feiten dan fraude zou worden vervolgd. Dat u op geen enkel punt hebt geprobeerd om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen, ondermijnt dan ook nog verder uw beweerde vrees. Uw algemene verwijzing naar het bestaan van maffianetwerken in Afghanistan (CGVS, p.19) kan dat op geen enkele wijze ontkrachten. Overigens blijkt uw broer een hoge officier te zijn bij de Afghaanse politie (CGVS, p.8) waardoor het vreemd is dat niemand in de familie hem contacteerde toen u door criminelen werd ontvoerd, noch na uw vrijlating. Zijn advies of hulp, in officiële dan wel informele capaciteit, zou nochtans een steun bieden die voor een gemiddelde burger van Afghanistan niet beschikbaar is. Uw advocaat werpt op dat een officier van de politie uit Kunduz geen bescherming kan bieden tegen een criminele bende die betrokken is bij de politie en de regering van Afghanistan (CGVS, p.20), wat opnieuw een blote bewering is die niet gevolgd kan worden aangezien uit de feiten is

gebleken dat de Afghaanse overheid wel degelijk in staat om een corrupte ambtenaar te veroordelen. Hieruit blijkt althans niet dat B.(...) binnen de structuur van de Afghaanse staat een ongenaakbare bescherming geniet, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij daadwerkelijk de opdrachtgever was van de beweerde feiten, iets wat door de Nederlandse asielinstanties als ongeloofwaardig werd bestempeld. Tevens wijst het CGVS er op dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer zou hebben gekend met de maffianetwerken die u zegt te vrezen (CGVS, p.15).

Hierbij aansluitend merkt het CGVS op dat het zeer opmerkelijk is dat u na aankomst in België in 2016 ook verwees naar een ontvoering die u was overkomen (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,10) alvorens u op 22 november 2015 Afghanistan had verlaten (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,11). Dat u zich dus nu nog perfect kan herinneren dat u op diezelfde datum werd ontvoerd, en pas drie dagen later werd vrijgelaten (CGVS, p.18), is dan ook weinig plausibel. In werkelijkheid bleek u voor die datum ook reeds voorbereidingen te hebben getroffen om van Afghanistan naar Nederland te reizen (CGVS, p.13), wat de twijfel over de omstandigheden van uw vertrek enkel doet toenemen.

Er dient tenslotte ook vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen gebeurtenissen een criminele ontvoering betreffen, en dat deze beweerde feiten bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden

van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat uw medische toestand ertoe zouden leiden dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het door u neergelegde attest van de psycholoog van 17 september 2019 waarin onder andere staat dat u leidt aan somberheid, anhedonie, vermoeidheid, concentratieproblemen, vergeetachtigheid en stress, alsook de brief van Zorgbedrijf Ipsy van 16 april 2018 waarin bijna woordelijk dezelfde omschrijving van

uw ziektebeeld is opgenomen, tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. Om deze reden, noch omwille van uw diabetes, artrose, of andere fysieke aandoeningen kan worden aangenomen dat u concrete redenen zou hebben die een risicoverhogend effect zouden hebben en bijgevolg wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond. Bovendien wijst het CGVS er op dat u in Kabul kan rekenen op ondersteuning van diverse verwanten, waaruit volgt dat u zich daar door uw familienetwerk kan laten omkaderen om aldus de nodige hulp en steun te verkrijgen die eventueel uit uw gezondheidsklachten zouden voortvloeien.

Het CGVS stipt daarbij ook aan dat u verklaarde in Kabul-stad nog een woning te bezitten, en dat daar familie van u woonachtig is, zodat voor u ook de mogelijkheid bestaat om zich daar te vestigen indien u van mening bent dat u op deze manier eventuele toekomstige problemen zou kunnen ontlopen (CGVS, p.8-9).

Volledigheidshalve dient tevens nog vermeld te worden dat uw medische problemen geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie en dat u zich voor het bekomen van een verblijfsvergunning omwille van uw medische problemen tot de geijkte procedure bij DVZ dient te richten (in dit geval dus een aanvraag van machtiging tot verblijf, gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Tenslotte dient nog te worden toegevoegd dat het feit dat uw dochter K.(...) in 2015 de Vluchtelingenstatus werd toegekend op geen enkele manier betekent dat u dezelfde status zou moeten worden toegekend. Bij het beoordelen van de nood aan bescherming worden immers altijd de individuele omstandigheden in aanmerking genomen.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4

van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U heeft medische documenten neergelegd waaruit blijkt dat u lijdt aan diabetes, artrose en PTSS-klachten. Nergens uit deze medische stukken kan echter worden afgeleid dat u niet in staat zou zijn om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud blijkt ook geenszins dat u niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Bijgevolg werden u vanwege uw gezondheidstoestand geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werden evenwel meer pauzes aangeboden (CGVS, p.11,13), en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes te vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, p.3). U heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat u het eens bent met de inhoud ervan. Evenmin heeft u enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het CGVS.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen wijst het CGVS erop dat uw handelswijze moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging dan wel het lijden van ernstige schade. Zo legde u tijdens uw eerste verzoek om bescherming in België doelbewust en weloverwogen bedrieglijke verklaringen af in een vergeefse poging om de Belgische asielinstanties in uw voordeel te misleiden over uw reisweg, alsook over de documenten en het familienetwerk waarover u beschikt.

Daarbij benadrukt het CGVS vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om **van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, **uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient**.

Niettegenstaande u doorheen uw verschillende procedures meermaals uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (DVZ, Verklaring DVZ, p.12; landeninfo nr.1; CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dat u heden beweert dat u een persoon bent die nooit liegt (CGVS, p.15), en uw hele leven lang nooit heeft gelogen (CGVS, p.15) en uw handelswijze tijdens uw eerste verzoek in België vergoelijkt door te stellen dat u het niet beschouwt als een leugen dat u apert bedrieglijke verklaringen aflegde, maar wel als een vergissing (CGVS, p.17) wringt des te meer daar gebleken is dat u tijdens deze procedure bij DVZ verklaarde "niemand te hebben in Nederland", terwijl u in België een dochter hebt (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 14). Dat u onmiddellijk opnieuw de waarheid geweld aandoet tijdens uw tweede verzoek in België (u heeft immers familie in NL, uw dochter N.(...) wijst op het gebrek aan ernst waarmee u de procedures omtrent internationale bescherming bejegt. Overigens kan ook uw uitleg over de aanwezigheid van uw dochter in België niet worden aangenomen. U blijft op het standpunt dat u in 2016, tijdens uw eerste verzoek, niet wist dat uw dochter K.(...) in België woonde (CGVS, p.15). U geeft toe dat K.(...) aan u had gevraagd om enkele documenten op te sturen toen u nog in Afghanistan was en zegt dat u die hebt bezorgd aan een tussenpersoon die ze met de post verzonden heeft (CGVS, p.15) maar u zou daarbij volstrekt onwetend gebleven zijn van haar verblijfplaats (CGVS, p.16). Dat u zelfs niet wist in welk land uw dochter was toen zij haar eigen verzoek om internationale bescherming moest doorlopen is evenwel weinig geloofwaardig en kan alvast niet ophelderen waarom u voorwendde dat K.(...) in Kabul woonde op dat ogenblik. U bent hiermee geconfronteerd en houdt het er dan op dat u in de war was toen u dat zei (CGVS, p.16). Dat schiet schromelijk tekort als uitleg en is ook geen sluitende uitleg voor de verklaringen die u hebt afgelegd in Nederland, waar u zei dat K.(...) in Parwan, Afghanistan, woonde (zie landeninfo nr.1). Over uw zoon N.(...) M.(...) verklaarde u aanvankelijk in België dat hij in Kabul was (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). In Nederland verklaarde u dan weer dat uw zoon N.(...) M.(...) spoorloos verdween ongeveer een maand voor uw vertrek (zie landeninfo nr.1). Tijdens uw persoonlijk onderhoud in uw tweede verzoek in België maakt u daar dan weer geen enkele melding van: u zegt dat u kinderen overal in Afghanistan wonen (CGVS, p.10). **Dat u doorheen uw verschillende procedures uw verklaringen aanpast waarbij u er telkens voor waakt om een goed zicht op uw familiale netwerk te belemmeren, is zeer nefast voor uw geloofwaardigheid.**

Verder rijzen er ernstige vragen over **uw identiteitsdocumenten**, nu is gebleken dat u in Nederland de afwezigheid van uw paspoort probeerde verschonen door te stellen dat u dit bent verloren op de trein, en dat u dit in België hebt gemeld bij DVZ (zie landeninfo nr.1). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat u dit helemaal niet hebt gezegd tijdens uw interview bij DVZ, maar integendeel verklaarde dat uw paspoort in Afghanistan was blijven liggen (DVZ, Verklaring DVZ, p.9). Hierdoor moet het CGVS zich scharen achter de beoordeling van de Nederlandse autoriteiten wanneer zij stellen dat het feit dat u tot op heden geen enkel origineel identiteitsdocument hebt neergelegd en dat u tegenstrijdige en leugenachtige verklaringen hebt afgelegd over deze documenten niet getuigt van een oprechte inspanning om uw verzoek te staven, in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust. Desgevraagd antwoordt u zeer stellig dat men in België nooit heeft gevraagd naar uw paspoort en dat u anders die vraag wel zou hebben beantwoord (CGVS, p.16). Dit wordt andermaal tegengesproken door de

feitelijke vaststellingen. Overigens blijkt uit het dossier uit Nederland ook niet ondubbelzinnig dat u daar werkelijk ooit een origineel taskara hebt neergelegd. Thans beweert u dat het originele taskara in Nederland is achtergebleven (CGVS, p.4) en uit uw verklaringen blijkt nergens dat u ooit een poging hebt ondernomen om dit document terug te krijgen. Dat versterkt de indruk dat u noch in België, noch in Nederland oprechte pogingen levert om uw verklaringen te staven. Dat uw advocaat opmerkt dat er in het kader van de Dublinprocedure een kopie zou zijn gemaakt van uw paspoort (CGVS, p.20) is niet meer dan een blote bewering, die bovendien niet wegneemt dat u geen enkele stap heeft gezet om het verlies van uw paspoort ooit ergens te melden. Bijgevolg blijven de twijfels omtrent het origineel van uw paspoort bestaan, zelfs als zou u daarvan ergens een kopie kunnen terugvinden.

Bovendien hebt u in huidige procedure gelijkaardige verklaringen afgelegd als degene die u in Nederland reeds hebt afgelegd, en **die door de bevoegde instanties van dat land werden beoordeeld en niet aannemelijk zijn bevonden** (zie landeninfo nr.1, meerbepaald 'Voornemen' en 'Besikking'). Daar waar niet werd betwist dat u ooit werkzaam bent geweest bij de directie Huizenbouw van het Ministerie voor Stedebouw in Kabul, kon omwille van talrijke tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw relaas geen geloof werd gehecht aan de problemen die u daar zou hebben gekend met A.(...) N.(...) B.(...). U kwam daarbij eigenlijk al niet verder dan blote beweringen aangezien het enige document dat u daaromtrent hebt voorgelegd, een kopie van een werkpas, niet strookte met uw verklaringen over uw tewerkstelling. Evenmin viel in te zien waarom u na een gedwongen overplaatsing naar de personeelsdienst plots wel alle dubieuze beslissingen van uw baas uitvoerde, terwijl u dat eerder had geweigerd. U legde tevens tegenstrijdige verklaringen af over de duur van uw gevangenschap. Over de reden dat u zou worden gevisieerd als de aanstichter van de gerechtelijke vervolging tegen A.(...) N.(...) B.(...) kon u ook geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengen, waarna u uiteindelijk speculeerde dat het misschien ging om een criminele ontvoering die niets met uw baas te maken had. Uw kennelijke desinteresse in het proces tegen B.(...) en de lotgevallen van uw collega's ondermijnde verder wat restte van uw geloofwaardigheid. Tenslotte werd er gewezen op uw beweerd medische toestand na de mishandelingen, die uw verklaringen over uw vrijlating ondermijnden en die u niet kon staven door gedetailleerde verklaringen over de zorg die u in Pakistan zou hebben ontvangen. Deze beoordeling werd in Nederland bevestigd tijdens een beroep en nogmaals in hoger beroep en bijgevolg is een heroverweging van deze asielmotieven niet opportuun tijdens een nieuw verzoek in België. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen voorts kan worden afgeleid dat u part noch deel had aan de veroordeling van A.(...) N.(...) B.(...) tot een celstraf van zeven jaar. Het CGVS kan dus in navolging van de IND ook niet inzien welk baat hij zou hebben gehad bij een ontvoering of moordpoging op uw persoon, die integendeel voor hem het risico met zich meebracht dat hij voor ernstigere feiten dan fraude zou worden vervolgd. Dat u op geen enkel punt hebt geprobeerd om de bescherming van de Afghaanse autoriteiten in te roepen, ondermijnt dan ook nog verder uw beweerd vrees. Uw algemene verwijzing naar het bestaan van maffianetwerken in Afghanistan (CGVS, p.19) kan dat op geen enkele wijze ontkrachten. Overigens blijkt uw broer een hoge officier te zijn bij de Afghaanse politie (CGVS, p.8) waardoor het vreemd is dat niemand in de familie hem contacteerde toen u door criminelen werd ontvoerd, noch na uw vrijlating. Zijn advies of hulp, in officiële dan wel informele capaciteit, zou nochtans een steun bieden die voor een gemiddelde burger van Afghanistan niet beschikbaar is. Uw advocaat werpt op dat een officier van de politie uit Kunduz geen bescherming kan bieden tegen een criminele bende die betrokken is bij de politie en de regering van Afghanistan (CGVS, p.20), wat opnieuw een blote bewering is die niet gevolgd kan worden aangezien uit de feiten is gebleken dat de Afghaanse overheid wel degelijk in staat om een corrupte ambtenaar te veroordelen. Hieruit blijkt althans niet dat B.(...) binnen de structuur van de Afghaanse staat een ongenaakbare bescherming geniet, zelfs indien zou worden aangenomen dat hij daadwerkelijk de opdrachtgever was van de beweerd feiten, iets wat door de Nederlandse asielinstanties als ongeloofwaardig werd bestempeld. Tevens wijst het CGVS er op dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer zou hebben gekend met de maffianetwerken die u zegt te vrezen (CGVS, p.15).

Hierbij aansluitend merkt het CGVS op dat het zeer opmerkelijk is dat u na aankomst in België in 2016 ook verwees naar een ontvoering die u was overkomen (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,10) alvorens u op 22 november 2015 Afghanistan had verlaten (DVZ, Verklaring DVZ, p.4,11). Dat u zich dus nu nog perfect kan herinneren dat u op diezelfde datum werd ontvoerd, en pas drie dagen later werd vrijgelaten (CGVS, p.18), is dan ook weinig plausibel. (...)

Er dient tenslotte ook vastgesteld te worden dat de door u ingeroepen gebeurtenissen een criminele ontvoering betreffen, en dat deze beweerde feiten bijgevolg niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Het verwijzen naar algemene informatie stellende dat in Afghanistan de wet niet op machtige en corrupte personen wordt toegepast en de lokale autoriteiten niet in staat zijn zichzelf te beschermen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Overigens blijkt uit de door verzoeker naar voor gebrachte feiten dat de Afghaanse overheid wel degelijk in staat is om een corrupte ambtenaar te vervolgen.

Verzoeker geeft vervolgens te kennen dat het argument van de commissaris-generaal dat zijn vrees niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt in strijd is met deze landeninformatie. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de pertinente vaststelling dat de door verzoeker beweerde ontvoering een criminele ontvoering betreft en dat verzoeker niet aantoonde dat deze is ingegeven omwille van zijn ras, nationaliteit, religie, het behoren tot een sociale groep of een politieke overtuiging. Door louter naar de voormelde landeninformatie te verwijzen, toont verzoeker niet aan dat deze feiten onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteren. Dit blijkt evenmin uit de desbetreffende landeninformatie.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State waarin geoordeeld werd dat de Vaste Beroepscommissie een foutieve toepassing maakte van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” en waarin gesteld werd dat fraude omtrent één element zich niet uitstrekt tot alle elementen van de asielaanvraag, dient opgemerkt dat *in casu* geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

In zoverre verzoeker nog lijkt aan te sturen op het feit dat de commissaris-generaal niet de nodige objectiviteit aan de dag heeft gelegd, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De Raad benadrukt te dezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn

verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om rekening te houden met zijn mentale problemen en meent dat de naam PTSD voldoende moet zijn om tot de conclusie te komen dat het niet vanzelfsprekend is voor dergelijke personen om een gehoor af te leggen. Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de vaststelling dat nergens uit de door verzoeker neergelegde medische stukken kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook geenszins dat verzoeker niet in staat was om de vragen te begrijpen en een antwoord te formuleren. Bovendien werden om verzoekers deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren hem meer pauzes aangeboden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p.11,13), en werd hem duidelijk te kennen gegeven dat hij zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien hij hiertoe de behoefte voelde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker heeft ook na het ontvangen van de kopie van de persoonlijke notities geen melding gemaakt van problemen of onvolkomenheden in deze notities, waardoor mag worden aangenomen dat verzoeker het eens was met de inhoud ervan. Evenmin heeft verzoeker enige opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud zelf bezorgd aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zelf tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wanneer hij geconfronteerd wordt met de vaststelling dat hij over zijn paspoort, zijn visumaanvraag en zijn reisweg heeft gelogen toen hij in België aankwam, met de verklaring kwam dat hij van anderen verkeerde informatie kreeg en zich zelfs excuseert voor zijn leugens (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

Voorts stelt de Raad vast dat de neergelegde stukken geen enkel psychiatrisch onderzoek bevat. De klinisch psycholoog spreekt onder andere wel over PTSD, maar formuleert dit onder de vorm van de door verzoeker zelf naar voor gebrachte klachten zoals anhedonie, vermoeidheid, concentratieproblemen, vergeetachtigheid, stress en piekeren. De Raad stelt ook vast dat nergens uit de neergelegde medische stukken blijkt op welke wijze men tot de toch wel complexe diagnose van PTSD gekomen is, waardoor dergelijke attesten dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker PTSD heeft. Uit de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt niet onomstotelijk dat verzoeker in de absolute onmogelijkheid verkeert de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen en een correct beeld te bieden van zijn familieleden, reisweg en reisomstandigheden.

Verzoeker beperkt zich voorts tot de stelling dat hij niet geheel de waarheid heeft verteld om zijn dochter in Nederland niet in de problemen te brengen. Verzoeker licht geenszins toe op welke wijze het verzwijgen van de juiste toedracht zijn dochter in Nederland in gevaar zou brengen, waardoor een dergelijk argument niet kan dienen ter verschoning of verklaring van de gedane vaststellingen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij in de war was tijdens het persoonlijk onderhoud wat betreft zijn dochter K., herhaalt hij slechts zijn eerdere verklaring waarover reeds geoordeeld werd dat verzoeker hiermee schromelijk tekort schiet en dat dit geen sluitende uitleg is voor de verklaringen die hij heeft afgelegd in Nederland, waar hij zei dat K. in Parwan, Afghanistan, woonde.

Waar verzoeker aangeeft dat hij er geen belang bij heeft om geen zicht over de verblijfplaats van zijn kinderen te bieden, verschoont noch verklaart hij zijn verklaringen met betrekking tot zijn kinderen. Verzoeker stelt zichzelf de vraag waarom hij hierop geen zicht zou willen bieden, maar hiermee doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen dienaangaande. Zoals de commissaris-generaal reeds opmerkte is de vaststelling dat verzoeker doorheen de verschillende procedures zijn verklaringen aanpast waarbij hij een goed zicht op zijn familiale netwerk belemmert, zeer nefast voor zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker zich ook de vraag stelt hoe de verwerende partij niet op de hoogte kan zijn van zijn identiteit en de manier waarop hij naar Europa is gekomen gelet op de gegevens die vervat zitten in de

Dublin procedure, gaat hij volstrekt voorbij aan de concrete vaststellingen. Zoals uit de concrete motivering blijkt, gaat het over de verklaringen die verzoeker zelf aflegt. Omtrent zijn identiteit en documenten ter zake kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook terecht vaststellen dat verzoeker in Nederland de afwezigheid van zijn paspoort probeerde te verklaren door te stellen dat hij dit was verloren en dat hij dit in België heeft gemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 7, Landeninformatie), terwijl uit de feitelijke vaststellingen blijkt dat verzoeker dit helemaal niet heeft gezegd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar integendeel verklaarde dat zijn paspoort in Afghanistan was blijven liggen (Verklaring DVZ, p. 9). Met het louter verwijzen naar de gegevens die over verzoeker bekend zouden zijn in het kader van de Dublinprocedure kan verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn paspoort niet verschonen.

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal het dossier niet te hebben gelezen en verwijst naar vraag 35 bij het eerste gehoor waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij een visum heeft gekregen van de Nederlandse ambassade in Pakistan. De Raad leest bij vraag 35 dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd met het bewijs dat hij met een Nederlands visum naar België reisde, terwijl hij dit eerder ontkende. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker zelfs nadat hij geconfronteerd werd met het bestaan van een visum, blijft volhouden dat hij illegaal reisde. Verzoeker weerlegt noch verschoont hiermee de vaststelling dat hij met betrekking tot zijn paspoort tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Het is de Raad dan ook een raadsel op welke wijze dit argument moet bijdragen tot het herstel van verzoekers geloofwaardigheid. Hieruit blijkt immers des te meer dat verzoeker de asielinstanties wil misleiden en een correct zicht op zijn situatie wil belemmeren.

Vervolgens vraagt verzoeker zich af waarom er zoveel "foutieve" motivering in de bestreden beslissing staat te lezen indien wordt geoordeeld dat zijn asielrelaas niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal van belang is voor de beoordeling van het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De argumentatie dat het feit dat de verwerende partij haar beslissing op een foutieve wijze probeert te motiveren een indicatie vormt voor het feit dat zijn vrees wel degelijk onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt, raakt dan ook kant noch wal en is geheel niet dienstig.

Daar waar verzoeker, verwijzend naar verschillende internetartikelen, rapporten en een rapport van F. Stahlmann, stelt dat de situatie in Afghanistan in de laatste drie jaar van kwaad naar erger is gegaan, dat criminele bendes zeer actief zijn in Kabul en dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor ontvoeringen, duidt de Raad er evenwel op dat, hoewel dit Stahlman rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, targeting door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen, zowel verzoeker als zijn advocaat nalaten om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor verzoeker onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het kader van huidig beroep geen concrete elementen bijbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou gevisieerd en ontvoerd worden omwille van zijn langdurig verblijf in Europa. Het volstaat niet om op zeer algemene wijze te verwijzen naar ontvoeringen van personen die uit het buitenland terugkeren naar Afghanistan, of de soms moeilijke en kwetsbare positie van dergelijke personen, maar men dient steeds zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker blijkt ook hier in gebreke.

Ook waar verzoeker aangeeft dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het profiel van zijn broer, stelt de Raad vast dat verzoeker nergens heeft te kennen gegeven dat het profiel van zijn broer in zijn hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou kunnen vestigen. Overigens geeft verzoeker ook in het verzoekschrift desbetreffend geen enkele concrete toelichting over op welke wijze het profiel van verzoekers broer de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Waar verzoeker ter terechtzitting opwerpt dat zowel zijn zoon als schoonzoon als vluchteling werden erkend in respectievelijk Nederland en België, maakt verzoeker niet aannemelijk op welke wijze dit voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou moeten stellen. Bovendien moet de vraag of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op

ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op individuele basis worden onderzocht.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“(…) Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire

beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening

te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat uw medische toestand ertoe zouden leiden dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het door u neergelegde attest van de psycholoog van 17 september 2019 waarin onder andere staat dat u leidt aan somberheid, anhedonie, vermoeidheid, concentratieproblemen, vergeetachtigheid en stress, alsook de brief van Zorgbedrijf Ipsy van 16 april 2018 waarin bijna woordelijk dezelfde omschrijving van uw ziektebeeld is opgenomen, tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in

een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. Om deze reden, noch omwille van uw diabetes, artrose, of andere fysieke aandoeningen kan worden aangenomen dat u concrete redenen zou hebben die een risicoverhogend effect zouden hebben en bijgevolg wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond. Bovendien wijst het CGVS er op dat u in Kabul kan rekenen op ondersteuning van diverse verwanten, waaruit volgt dat u zich daar door uw familienetwerk kan laten omkaderen om aldus de nodige hulp en steun te verkrijgen die eventueel uit uw gezondheidsklachten zouden voortvloeien.

Het CGVS stipt daarbij ook aan dat u verklaarde in Kabul-stad nog een woning te bezitten, en dat daar familie van u woonachtig is, zodat voor u ook de mogelijkheid bestaat om zich daar te vestigen indien u van mening bent dat u op deze manier eventuele toekomstige problemen zou kunnen ontlopen (CGVS, p.8-9). (...)."

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Met het louter verwijzen naar zijn leeftijd en ziekte en de *Elgafaji*-rechtspraak doet hij geen afbreuk aan wat desbetreffend concreet werd vastgesteld. Verzoeker toont niet aan dat hij een verhoogd risico zou lopen. Verzoeker laat immers na te duiden waar deze vaststellingen omtrent zijn leeftijd, zijn psychologische toestand en fysieke aandoeningen omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF